The Lord's Supper, 1 of 3, How important is it? – 19 november 2022.
Het Avondmaal, 1 van 3, Hoe belangrijk is het? - 19 november 2022.

Hallo allemaal,
Het avondmaal is één van de twee rituelen van het Nieuwe Testament, de andere is de waterdoop. Alle andere rituelen van het Oude Testament werden opgeslokt door het offer van Jezus. Volgens sommigen is de doop met de Heilige Geest een derde, maar dat is een geestelijke vervulling en niet een uiterlijke handeling, zoals onderdompeling in water of een maaltijd, dus wordt het gewoonlijk niet opgenomen als een ritueel van het Nieuwe Testament.

Is het een fundament van ons geloof zoals velen het tegenwoordig beschouwen?
Als de auteur van Hebreeën "de beginselen (fundament) van de leer van Christus" opsomt, zijn dat in 6:1-2: Bekering van dode werken, geloof in God, een leer van dopen (water en Heilige Geest), handoplegging, opstanding van de doden en eeuwig oordeel. (Wanneer heb je iets over één van deze punten gehoord, in een les voor 'nieuwe gelovigen', of in een preek?)

Het Avondmaal is niet opgenomen in het fundament. Onderwijs over handoplegging is fundamenteel, maar het avondmaal niet. Dat alleen al zou ons genoeg moeten zeggen. Als je het avondmaal beschouwt als een fundamentele leer, dan moet je gaan kijken naar wat de Schrift eigenlijk hierover zegt. Zo vernieuwen we ons denken, gaan denken zoals God denkt. Bekering IS een deel van het fundament van ons geloof. Het avondmaal niet.

Begrijp goed dat ik helemaal voor het avondmaal ben en het meerdere keren per jaar vier. Maar in termen van fundamenteel onderwijs is het in de Schrift niet opgenomen als zijnde fundamenteel. Dat komt waarschijnlijk als een schok voor sommigen, maar een goede schok, om nu te gaan denken zoals God over deze zaak denkt.

Overweeg...
In Handelingen 2:38 toen de verzamelde menigte Petrus' uitleg over Pinksteren hoorde en vroeg wat ze moesten doen om gered te worden, zei Petrus: "Bekeert u...". In Handelingen 3:19 toen de kreupele man werd genezen en de mensen bijeen waren om getuige te zijn van het wonder, drong Petrus er bij hen op aan om "berouw te hebben en zich te bekeren". In Handelingen 8:22, toen Simon de tovenaar de bevoegdheid wilde om mensen de handen op te leggen voor de doop met de Heilige Geest, zei Petrus tegen hem dat hij zich moest "bekeren en tot God bidden". In Handelingen 11:18 als Petrus de leiders vertelt hoe het gezin van Cornelius werd wedergeboren en de Heilige Geest ontving, staat er dat zij allen "zich verheugden dat God de heidenen bekering tot het leven gaf".

Paulus is op Mars Hill in Athene en in Handelingen 17:30 vertelt hij hen "God...beveelt alle mensen overal om zich te bekeren...". In Handelingen 20:21 zegt Paulus in zijn laatste afscheid van de leiders van Efeze dat hij trouw was; "om aan de Joden en aan de Grieken te getuigen van bekering tot God en geloof in onze Heer Jezus Christus." In Handelingen 26:20 zegt hij in zijn verdediging voor Agrippa hetzelfde, eraan toevoegend dat ze bij berouw werken moeten doen die bewijzen dat ze berouw hadden.

Ik vraag me dus af wat er zou gebeuren als we ons meer zouden bekommeren om berouw en goed leven dan om hoe of wanneer we het avondmaal moeten gebruiken. Hoe zou het lichaam van Christus eruit zien als wij dezelfde prioriteiten zouden hebben als God opsomt in Zijn Woord? Wat als er in elke zondagochtenddienst een gelijke oproep tot bekering zou zijn? Of als, in plaats van elke dienst het avondmaal te vieren, dezelfde tijd en de helft van de tijd vervangen zou worden door oproepen tot bekering?

Dat was interessant om over na te denken. Nu, terug naar het onderwerp...
Er is veel geschreven over de eerste gemeente die wekelijks het avondmaal vierde, maar veel van die geschriften zijn gebaseerd op onjuiste veronderstellingen door aloude uitdrukkingen te interpreteren door moderne ogen.

Zij interpreteren de uitdrukking "brood breken" als zijnde het avondmaal, wat onjuist is - het is gewoon een algemene uitdrukking uit de eerste eeuw die een maaltijd met anderen betekent, een gemeenschappelijke maaltijd. Ze hadden geen gesneden brood, dus braken ze bij elke maaltijd brood - soms hield dat het avondmaal in, soms was het gewoon een maaltijd. Jezus brak de broden en de

vissen, maar niemand beweert dat het breken van het brood het avondmaal was - het was gewoon een maaltijd. (Mt 14:19, 15:36, 26:26).

In Handelingen 2:42 staat dat de discipelen bleven volharden bij het onderwijs van de apostelen, de gemeenschap, het breken van het brood en het gebed. De uitdrukking 'het brood breken' betekent in het Grieks een gemeenschappelijke maaltijd - zij kwamen bijeen om samen te eten.

Maar omdat er in vers 42 'het brood' staat en niet alleen 'brood', kan het zo worden opgevat dat het ook het avondmaal omvat. Maar in vers 46 wordt 'het' weggelaten en staat er alleen 'het breken van brood', verwijzend naar een gemeenschappelijke maaltijd. Wij zouden dan kunnen concluderen dat het avondmaal deel uitmaakte van wat zij deden, maar niet bij elke maaltijd. De nadruk lag op het samenkomen in gemeenschap, eten, gebed en onderwijs.

We zien dit in Handelingen 20:11 toen de jongeman door Paulus uit de dood werd opgewekt nadat hij uit een raam was gevallen. Eenmaal weer tot leven gewekt, braken zij allen brood en sprak Paulus de hele nacht door tot het aanbreken van de dag, waarna hij vertrok. Ze hadden niet het avondmaal, de tekst zegt dat ze samen een late maaltijd hadden.

In Handelingen 27:35 wordt hetzelfde gebruik van brood breken beschreven. Paulus is in een storm, op een schip als een van de 276 mensen, en hij verzekert hen dat een engel hem had gezegd dat ze veilig zouden zijn, en dit bewijst hij door brood te nemen, God te danken, het te breken en te eten.

In de huiskerk,
...wordt het avondmaal vaak gevierd als onderdeel van een maaltijd. De frequentie wordt bepaald door de groep of de gastheer(s). Soms kan bij een gewoon informeel samenzijn van christenen het avondmaal ingelast worden, als zij dat willen. Zelfs in je eentje of met één ander - er zijn heel weinig richtlijnen gegeven in de Schrift, behalve dat we ervoor moeten zorgen dat ons hart recht is, en daarover gaat volgende week.

Als we de religieuze bril afzetten en teruggaan in de tijd naar de 1e eeuw, begrijpen we dat het avondmaal een onderdeel was van een grotere maaltijd, tijdens een samenkomst in de huizen van de gelovigen. Het was niet altijd tijdens 'de kerk'. Het is een middel om Zijn dood en offer te gedenken en dat niet beperkt is tot waar, hoe of hoe vaak het gevierd wordt.

Een andere overweging is dat in het hele Nieuwe Testament,
...van de 30 jaar die het boek Handelingen beslaat, tot alles wat Paulus, Jacobus, Johannes, Petrus en Judas schreven in de loop van 70 jaar, de enige keer dat het avondmaal wordt onderwezen of besproken, in 1Corintiërs 11 is. Het werd daar alleen ter sprake gebracht vanwege onderlinge strijd in hun viering van het avondmaal. Gelukkig is het daar voor onze instructie opgenomen.

Berichten over vergeven, elkaar tegemoet komen, bidden, bekering, dopen en dergelijke worden daarentegen in het Nieuwe Testament veelvuldig genoemd of onderwezen. Wat moeten we concluderen uit het feit dat het avondmaal maar één keer wordt genoemd, terwijl andere onderwerpen in diezelfde brieven meerdere keren worden behandeld? Het was een deel van wat zij deden, maar niet de focus of het hele punt van hun bijeenkomsten.

Wat was de aanleiding voor Paulus om de Corinthiërs aan te spreken om op de juiste manier het avondmaal te vieren? Dat is voor volgende week, tot dan,
zegen

John Fenn/wk/ak
www.cwowi.org en e-mail me op cwowi@aol.com

The Lord's Supper 2 of 3, Attitudes – 26 november 2022.
Het Avondmaal 2 van 3, Houding - 26 november 2022.

Hallo allemaal,
Wist je dat Paulus schreef dat verkeerd deelnemen aan het Avondmaal kan leiden tot 'zwakheid, broosheid' of een vroege dood? Verbazingwekkend maar waar.

Bedenk dat als de waterdoop 'verkeerd' wordt gedaan, iemand zich misschien een beetje verslikt in het water, maar dat het wel goed komt. Als de handoplegging op een verkeerd deel van iemands lichaam wordt gedaan, kan dat leiden tot verlegenheid en correctie, maar men kan de fout herstellen.

Maar Paulus vertelde de Corinthiërs dat omdat sommigen van hen hun hart niet goed hadden bij het ontvangen van het Avondmaal: "...sommigen onder u zwak en ziek zijn, en sommigen zijn vroeg gestorven." Wow. Dit is ernstig!

De cultuur van Corinthe versus de cultuur van het Koninkrijk van God
Paulus schreef zijn brief aan de Romeinen vanuit Corinthe, wat bewezen wordt in Romeinen 16:22-23: "Ik, Tertius, die deze brief heeft geschreven groet u, en (Justus) Gaius mijn gastheer groet u, Erastus de penningmeester van de stad groet u, en Quartus, een broeder."

Bij een archeologische opgraving in 1929 werd in Corinthe een gegraveerde steen blootgelegd waarop Erastus wordt genoemd als penningmeester van Corinthe. Dat bewijst dat Paulus' brief aan de Romeinen vanuit Corinthe is geschreven.

Dit is belangrijk voor ons en onze discussie over het Avondmaal, vanwege de mensen die in Corinthe worden genoemd. Zij weerspiegelen een deel van de culturele en raciale diversiteit in het lichaam van Christus daar. Handelingen 18:7-8 vertelt ons dat het lichaam van Christus bestond uit Joden, Grieken en Romeinen, die bij aanvang allemaal samenkwamen in het huis van Justus Gaius.

De naam 'Tertius' is het Romeinse cijfer 3,
...en de naam 'Quartus' is het Romeinse cijfer 4. Tertius ontving dictaat van Paulus, daarom schreef hij: "Ik Tertius, die deze brief schreef, groet u..." Slechts enkele brieven schreef Paulus persoonlijk*. De rest heeft hij, voor zover wij weten, geheel of gedeeltelijk gedicteerd. *Galaten 6:11, Philemon 1:19; dan Colossenzen 4:18, alleen de aanhef, 2Thessalonicenzen 3:17 idem.

Wanneer men iemand tot slaaf van het Rijk maakte, namen de Romeinen hem zijn naam af en gaven hem een nummer, dat op zijn voorhoofd of pols werd getatoeëerd. Zo werkten de slaven 3 (Tertius) en 4 (Quartus) samen met Paulus, evenals de penningmeester van Corinthe, toen een stad met ongeveer 200.000 inwoners. Slaven waren volkeren die door Rome veroverd waren, dus 3 en 4 waren geen Romeinen, maar van andere volkeren, andere rassen.

Het lichaam van Christus is al lang multiraciaal en multicultureel, en kan goed met elkaar overweg. Een voorbeeld is Handelingen 13:1 in Antiochië van Syrië worden 5 profeten en leraren genoemd: Barnabas (Cyprus, een eiland in de Middellandse Zee), Simon van Niger (etnisch Nigeria), Lucius van Cyrene (modern Libië in Noord-Afrika), Manean (Israël), en Saul van Tarsus (Syrië).

Het is dan ook geen verrassing dat de slaven 3 & 4 samenwerken met Paulus en de penningmeester van de grote stad Corinthe. Allen zijn gelijk in Christus... verbazingwekkende genade. Maar alles was niet goed in Corinthe. Terwijl Tertius, Quartus en Erastus misschien sociaal-economisch of raciaal geen problemen met elkaar hadden, hadden anderen in Corinthe dat wel.

Vooroordelen in de gemeente
In 1Corintiërs 11:17-34 heeft Paulus te maken met een groep mensen die niet met de anderen willen eten, noch het Avondmaal met hen willen vieren. Zij kozen ervoor om apart bijeen te komen voor hun maaltijd, zelfs tot het punt van dronkenschap, voordat zij zich bij hen voegden, als zij dat al deden.

Corinthe was een zeehaven, dus een smeltkroes van schepen en bemanningen, eigenaars en kooplieden van alle rangen en standen. Het motto van de stad was "Kennis en vrijheid", wat betekende "alles mag". Toen sommige van deze mensen wedergeboren werden door het geloof in Christus, begonnen ze allemaal samen te komen in het huis van de Romein Justus*. Maar dat betekent niet dat ze allemaal onmiddellijk bevrijd waren van hun vooroordelen en vooringenomenheid. *Handelingen 18:7-8

Iets anders om te weten over Corinthe

Griekse vrouwen hadden grote vrijheid, Romeinse vrouwen hadden verschillende graden van vrijheid, en Joodse vrouwen waren in de samenkomsten gescheiden van hun mannen ('synagoge' is Hebreeuws voor 'samenkomst').

Volgens de mondelinge wet (traditie/commentaar) moesten zij stil zijn tijdens bijeenkomsten, hoewel in de Mozaïsche wet niets werd gezegd over het stil zijn van vrouwen tijdens bijeenkomsten - mede daardoor liep de mate van scheiding in het Romeinse Rijk sterk uiteen.

Griekse vrouwen droegen vaak geen sluier. Romeinse vrouwen meestal wel, een lichte "doorkijk" sluier. Joodse vrouwen droegen, voor zover we uit de geschiedenis weten, meestal een sluier, maar de gebruiken verschilden per regio van het Romeinse Rijk.

De oude trouwring
Sluiers waren de gewoonte om aan te geven dat een vrouw getrouwd was. Sluiers waren in hun tijd wat een trouwring in de onze is. De vrouwen vonden hun vrijheid in Christus en deden hun sluiers af als zij een huis binnengingen voor een (kerkelijke) samenkomst. Ze waren onder vrienden en familie in Christus, en ze zouden de sluier in hun eigen huis afdoen, dus waarom niet in het huis van iemand anders, onder familie in Christus? Dat is theologisch logisch, maar niet voor de plaatselijke gebruiken.

Stel je voor dat je vandaag bij iemand thuis je trouwring afdoet als je binnenkomt. Een vrouw zou kunnen aanvoeren dat ze in Christus vrij is om dat te doen - en ze zou gelijk hebben. Maar het zou oneervol zijn tegenover haar man en de Heer.

Iedereen zou zich afvragen waarom je jezelf, je man en alle aanwezigen onteert, sociaal en cultureel? Waarom de heiligheid van het huwelijk onteren door te pronken met je vrijheid in Christus, en zo Degene onteren die je huwelijk samenbindt door de Heilige Geest?

En zoals Paulus zei, zelfs de engelen die de leiding hadden over hun gezin werden onteerd door het pronken met hun vrijheid. Hij vertelde hen dat ze vrij mogen zijn in Christus, maar breng daar een evenwicht in door je huwelijk en gezin te eren door de sluiers op te zetten. Hij vroeg hen 2x te kijken naar de plaatselijke gewoonte en traditie en zei hen de sluiers dienovereenkomstig op te doen.

(Vroeger waren er sommigen in wat men noemde 'hyper-genade' die zeiden dat er geen zonde was, geen verantwoording, want zij waren vrij in Christus. Zij beseften niet dat de vrijheid in Christus bedoeld is om ons te bekrachtigen tot een heilig leven, niet om zondig of ongepast gedrag te verontschuldigen. Zoals Judas v4 zegt, de goddelozen veranderen de genade van God in een excuus voor zinnelijkheid, die de Heer Jezus Christus verloochent en onteert).

Nu is het toneel gezet. De Corinthiërs waren een raciaal en sociaal diverse groep mensen die allemaal een verschillende religieuze achtergrond hadden voordat ze tot de Heer kwamen. Volgende week zullen we ingaan op de gevolgen van vooringenomenheid bij het ontvangen van het Avondmaal. Tot dan,
zegen,

John Fenn/wk/ak
www.cwowi.org en e-mail mij op cwowi@aol.com

The Lord's Supper 3 of 3, early death if done wrong – 3 december 2022.
Het Avondmaal 3 van 3, vroege dood - 3 december 2022.

Hallo allemaal,
We sloten vorige week af met een opsomming van enkele problemen in Korinthe.

Na al die zaken had Paulus te maken met hun vooroordelen over ras, status en culturele verschillen.
Er was een groep die weigerde met de anderen te eten, zoals behandeld in 11:17-34. In vers 22 vraagt Paulus:

"Hebben jullie geen eigen huizen om te eten en te drinken? Veracht u het lichaam van Christus?" Het woord 'verachten' betekent verachten, minachten, beledigen. Het komt van kata (slecht, negatief) en phroneo, denken met je emoties. Kortom, een houding. Maar hun houding tegen iemand die anders is dan zij, was ook een houding tegen Christus.

Ze vonden zichzelf beter dan de anderen.
Ze hielden niet van x mensen, dus rechtvaardigden ze zichzelf omdat ze zich zo voelden. Hun emoties vertelden hen hoe ze beslissingen moesten nemen en welke houding ze moesten aannemen. De Schrift leert ons onze emoties te vertellen hoe te denken, en om onder controle van onze wil te komen.

Misschien haatte hun moeder x groep, zo zijn ze opgevoed, dus haten zij hen ook. In Christus zijn en andersdenkenden liefhebben was een uitdaging voor hen.

In die grote internationale zeehaven van Korinthe mengden de eigenaars van schepen en winkels zich gewoonlijk niet met degenen die op de dokken of schepen werkten, zoals Joden nooit met heidenen aten*. Toch kwamen nu in Handelingen 18:7-8 alle 3 groepen mensen samen in het huis van de Romeinse Justus om Jezus te vieren. *Galaten 2:12-14

Ze moesten leren zich te richten op Wie ze gemeen hadden, niet op hun verschillen. Ze moesten leren 'de genade te zien' in elkaar en 'de hand van broederschap uit te steken', zoals Petrus deed naar Paulus in Galaten 2:9.

In v23-27 schrijft Paulus de vaak herhaalde woorden van Jezus tijdens Zijn laatste avondmaal, en zegt dan dit: "Wie dit brood eet en de beker van de Heer onwaardig drinkt, maakt zich schuldig aan het lichaam en bloed van de Heer. Laat iedereen daarom eerst zichzelf onderzoeken voordat hij eet..."

Het Grieks luidt als volgt:
"Wie eet en drinkt zonder het lichaam (d.w.z. de gemeente) in die vergadering te onderscheiden, eet en drinkt een oordeel over zichzelf; want als wij onszelf zouden onderzoeken (onderscheiden), zouden wij niet geoordeeld worden."

"Onszelf onderscheiden" betekent een eerlijke beoordeling van ons hart. Dit is geen oordeel over hemel of hel, maar een oordeel hier op aarde gedaan, omdat zij het offer kennen dat de Heer bracht om hen te vergeven, maar in hun hypocrisie anderen niet willen vergeven.

Vergeet niet dat het eerste niveau van oordelen het oordelen over onszelf is.
Toen jij Jezus tot jouw Heer maakte, oordeelde je over jezelf, zodat je geen slechter oordeel zou krijgen. Als we onze zonde toegeven aan de Heer, oordelen we onszelf. Als we onze excuses aanbieden aan degenen die we onrecht hebben aangedaan, oordelen we over onszelf. De dingen waarover we onszelf al veroordeeld hebben, worden niet herinnerd op de dag dat we voor de Heer staan.

Als we dat niet doen, is het volgende niveau van oordelen het ondergaan van de gevolgen van onze daden. Als we onze les niet leren, zullen we later met hetzelfde probleem worden geconfronteerd. God is rechtvaardig, en als wij zeggen Hem te kennen, maar niet het juiste doen, is het goed dat Hij ons de gevolgen van onze daden laat ondervinden.

Zij die vasthouden aan hun vooroordelen en weigeren zichzelf te beoordelen, onttrekken zichzelf aan de voordelen van het offer van de Heer. Zij stellen zich dus open voor de gevolgen van vooroordelen, wat een vorm van onvergevingsgezindheid is. Paulus schreef in feite dat onvergevingsgezindheid/vooringenomenheid ons openstelt voor ziekten en zwakheid:

"Daarom zijn velen onder u zwak en ziek, en velen zijn (vroegtijdig) gestorven. Als we onszelf beoordelen (onderscheiden), worden we niet geoordeeld. Maar als wij geoordeeld worden, is het van de Heer, zodat wij niet met de wereld veroordeeld worden." v29-31

muunsysteem aangetast?
Beide woorden vertaald met 'zwak' en 'ziekelijk' betekenen broos, zwak, broze gezondheid, gebrekkig. Paulus koppelt hun vooroordelen rechtstreeks aan hun verzwakte 'immuunsysteem', of een algemene

neiging om ziek te zijn. Hij zegt dat het komt doordat je, als je het Avondmaal ontvangt met vooroordelen in je hart, schuldig wordt doordat je weigert te vergeven zoals Christus je heeft vergeven, zodat je leven in jouw eigen handen is. Kortom, je wordt geoordeeld omdat je geweigerd hebt jezelf te oordelen.

Zo eenvoudig is het. Mensen willen een "warme en donzige" Jezus, maar de werkelijkheid is, zoals in de brieven van het Nieuwe Testament wordt geleerd, dat de Heer de mens geeft wat juist is. Het is geen spelletje. Ik heb gemerkt dat mensen die snel vergeven of die zelfs geen aanstoot nemen, zelden verkouden worden. (Als je kinderen hebt, zijn die er berucht om elkaar te besmetten, dus een verkoudheid betekent niet dat iemand problemen van het hart heeft - ik gebruik Corinthe maar als voorbeeld).

Wat gebeurt er als we die vooroordelen meenemen in ons graf?
Paulus had dit eerder aan hen beschreven, in I Korintiërs 3:1-15. Hij richtte zich tot hun twisten en verdeeldheid en zei dat het hout, hooi en stoppels waren die, als ze mee de dood in werden genomen, zouden worden verbrand als ze voor de Heer staan. Maar zij zouden gered worden zei hij, maar als iemand die door een vuur was gekomen waarvan alles was verbrand.

Hij raadde hen aan zich te bekeren, het goed te maken, verdeeldheid en twisten opzij te leggen en zo de overwinning te behalen op hun onvolwassenheid en emotionele redeneringen. Die overwinningen zouden als goud, zilver en edelstenen voor de Heer zijn.

Genezing ontvangen bij het ontvangen van het Avondmaal
Van ons wordt niet verwacht dat wij ons hele leven onderzoeken, elk klein dingetje dat in ons hart verkeerd is, want de problemen met de Korinthiërs waren openbaar en bekend bij het hele lichaam van Christus daar. In I Johannes 3:20 schrijft hij dat als ons hart ons 'veroordeelt', God groter is dan ons hart. Het Griekse woord veroordelen bestaat uit 'kata', dat 'tegen' betekent, en 'gnosis', dat 'weten' betekent. Met andere woorden, je gaat niet zoeken naar iets waarvan je denkt dat God 'kwaad op je is'; als Hij wil dat je iets aanpakt, zal Hij je dat laten weten - je zult het weten zonder in je geheugen en levenservaringen te hoeven graven om iets te vinden.

Wie zijn hart op de juiste plaats heeft, ervoor zorgt dat hij geen onvergevingsgezindheid koestert en zich het offer van de Heer voor hem en voor allen om hem heen herinnert, kan genezing ontvangen terwijl hij het Avondmaal ontvangt. Wij onderscheiden het lichaam van de Heer op de juiste wijze als in het lichaam van Christus, en wij onderscheiden ook "door Zijn striemen zijn wij genezen".

Rond 1980 hoorde ik voor het eerst een predikant spreken over genezing bij het ontvangen van het Avondmaal, en toen ik later verkouden was heb ik dat getest - ah, de dwaasheid van de jeugd! (Ik was toen ongeveer 22 en kende de Heer pas 6 jaar). Het was een perfecte timing. Ik was verkouden geworden, compleet met snotteren en een lichte hoest, en herinnerde me wat die pastor zei. Nadat ik er zeker van was dat ik geen onvergevingsgezindheid, opvattingen of vooroordelen koesterde, herinnerde ik me "door Zijn striemen ben ik genezen", en ontving het Avondmaal. Die middag was mijn verkoudheid verdwenen. Jippie!

Dit is geen formule, maar voor mij bewees het de passage die we bestudeerd hebben. Dat het ontvangen van het avondmaal een serieuze daad van onze kant is. Het zorgt ervoor dat we de afleidingen van het leven, de bagage van het leven, de last van de afgelopen week opzij leggen, om ons opnieuw te richten op Zijn offer en daardoor op onze liefde voor de mensen om ons heen die ook met Hem wandelen.

Over dit onderwerp zijn boeken en boeken geschreven, maar ik hoop dat dit een zegen is geweest. Volgende week een nieuw onderwerp.
Tot dan, zegen,

John Fenn/ak
www.cwowi.org en mail me op cwowi@aol.com